

Arrest

nr. 190 345 van 1 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaren respectievelijk van Turkse en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2016 diende verzoekster voor haar minderjarig kind G. E., van Nederlandse nationaliteit een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Verzoekster legde de volgende stukken neer:

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur op naam van de moeder van 10 oktober 2016 tot 10 januari 2017;
- een loonfiche van oktober 2016 ten gevolge van de tewerkstelling;
- bewijs dat er een ziektekostenverzekering is voor verzoekster en haar minderjarig kind.

Op 6 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL TOT TERUGBRENGING***

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07.09.2016 werd ingediend door: Naam: G., E. , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: [...]2002 , Geboorteplaats: Rotterdam , Identificatienummer in het Rijksregister : 002062839245 , Verklaart te verblijven te [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Voor het minderjarig kind werd er op 07.09.2016 een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Ter staving van deze aanvraag werden volgende bewijsstukken ingediend: een arbeidscontract bepaalde duur van de moeder van het minderjarig kind (Y. G. – [...]), één loonfiche van oktober 2016 ten gevolge van deze tewerkstelling en een bewijs dat er een ziektekostenverzekering is voor dit minderjarig kind.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient betrokkene aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art. 40, §4, 1e lid, 2° (wet 15.12.1980) minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden. In het kader van de evaluatie van deze bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, zoals de regelmaat en duurzaamheid van de inkomsten.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wordt er gepoogd duidelijk te maken dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt aan de hand van het inkomen van haar moeder. Er moet echter opgemerkt worden dat er enkel een arbeidsovereenkomst voorgelegd wordt van bepaalde duur, namelijk tot 10.01.2017. Nergens in het dossier is er enige informatie terug te vinden dat betrekking heden nog tewerkgesteld is. Aangezien heden de moeder van het minderjarig kind niet meer tewerkgesteld is, kan er ook niet gesproken worden van duurzame en regelmatige inkomsten, die aangewend kunnen worden om te voorzien in het levensonderhoud van het minderjarig kind. Dit wordt bevestigd door een opzoeking in de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), d.d. 22.02.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier. De informatie uit deze opzoeking toont namelijk aan dat de moeder van betrokkene gewerkt heeft tot het beëindigen van het contract dat voorgelegd wordt, maar dat de moeder van betrokkene hierna geen enkele dag meer gewerkt heeft. Hierdoor kan er geconcludeerd worden dat de moeder, en bijgevolg het minderjarig kind, heden niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kan beschikken die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden.

Gezien bovenstaande conclusie, en bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden onder art. 40, §4, 1e lid, 2° (wet 15.12.1980), waardoor zij het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie niet kan verwerven.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in de lidstaat waar het regelmatig kan binnenkomen en verblijven verder op te groeien, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw Y. G. (NN: [...]) het bevel te geven om de genaamde G., E. ,geboren te R., op [...], van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister van...../ de gemachtigde van de Minister van..... (1), (2)

wordt aan de heer / mevrouw(1):

naam: Y. voornaam: G. geboortedatum: [...]

geboorteplaats: I. nationaliteit: Turkije verblijvende te: [...]

het bevel gegeven om de genaamde:

naam: G. voornaam: E. geboortedatum: [...]

geboorteplaats: R. nationaliteit: Nederland verblijvende te: [...]

binnen 30 dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al.1.2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. MOTIVERING: Zie VOORZIJDEN BIJLAGE 20"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd en de motivatie steunt op feitelijke onjuistheden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

“Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wordt er gepoogd duidelijk te maken dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt aan de hand van het inkomen van haar moeder. Er moet echter opgemerkt worden dat er enkel een arbeidsovereenkomst voorgelegd wordt van bepaalde duur, namelijk tot 10.01.2017. Nergens in het dossier is er enige informatie terug te vinden dat betrekking heden nog tewerkgesteld is. Aangezien heden de moeder van het minderjarig kind niet meer tewerkgesteld is, kan er ook niet gesproken worden van duurzame en regelmatige inkomsten, die aangewend kunnen worden om te voorzien in het levensonderhoud van het minderjarig kind. Dit wordt bevestigd door een opzoeking in de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) dd. 22.02.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier. De informatie uit deze opzoeking toont namelijk aan dat de moeder van betrokkene gewerkt heeft tot het beëindigen van het contract dat voorgelegd wordt, maar dat de moeder van betrokkene hierna geen enkele dag meer gewerkt heeft. Hierdoor kan er geconcludeerd worden dat de moeder, en bijgevolg het minderjarig kind, heden niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kan beschikken die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden.”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

ARGUMENTEN WAAROM BESLISSING FOUTIEF IS

Art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Deze bestaansmiddelen moeten krachtens hetzelfde artikel 40 minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Verzoekende partij is minderjarig. Zij is, uiteraard, niet economisch actief en heeft geen personen ten laste.

Haar moeder, mevrouw G. Y., staat volledig in voor haar kosten van onderhoud en opvoeding.

Volgens verwerende partij bewijst verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken aangezien verzoeker enkel een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voorlegt, samen met één loonfiche van oktober 2016.

Nochtans is de mevrouw Y. inmiddels vast tewerkgesteld in de vorm van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Verzoekende partij legt deze arbeidsovereenkomst dan ook neer als stuk.

Verzoekende partij zal dus geenszins een beroep moeten doen op het sociale bijstand stelsel van het Rijk.

Deze arbeidsovereenkomst werd aangegaan op 1.02.2017 en ging in op dezelfde datum.

Nu de beslissing(en) van verwerende partij dateren van 06.03.2017 en dus van na het indiensttreden van mevrouw Y., steunen de beslissingen op feitelijke onjuiste motieven.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“ Doordat de bestreden beslissing verwijst naar het ontbreken van een vaste dienstbetrekking van mevrouw Y. terwijl zij op datum van het nemen van de beslissing, 06.03.2017, wel degelijk een vaste dienstbetrekking had.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder andere betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van een beslissing.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel schendt aangezien geen rekening werd gehouden met alle voor de beslissing relevante feiten.

Toelichting:

Zoals supra reeds vermeld bewijst verzoekende partij volgens verwerende partij niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken aangezien verzoeker enkel een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voorlegt (van haar moeder, mevrouw Y.).

Uit de beslissing blijkt verder dat verwerende partij opzoeken deed in de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. Daaruit zou blijken dat mevrouw Y. na het beëindigen van haar initiële arbeidsovereenkomst van bepaalde duur niet meer zou hebben gewerkt.

Nochtans is mevrouw Y. sinds 01.02.2017 als poetsvrouw aan de slag bij [...] BVBA. Het betreft een voltijdse betrekking van onbepaalde duur.

Verzoekende partij kan niet begrijpen hoe uit het door verwerende partij gevoerde onderzoek kan blijken dat mevrouw Y. sinds het einde van haar arbeidsovereenkomst van bepaalde duur niet meer werkzaam is, terwijl zij sinds 01.02.2017 vast in dienst is bij bovenvermelde werkgever.

Dit wijst op een grote onzorgvuldigheid van verwerende partij.

Daarnaast werd verzoekende partij nooit op de hoogte gebracht van het feit dat volgens de gegevens van verwerende partij mevrouw Y. niet meer tewerkgesteld was.

Aangezien de beslissing dateert van 6 maart 2017 en mevrouw Y. sinds 1 februari 2017 voltijds aan de slag is, had zij deze foute voorstelling van de werkelijkheid makkelijk kunnen rechtzetten door verwerende partij de relevante stukken over te maken.

Bij het nemen van haar beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De aangehaalde middelen zijn/Het aangehaalde middel is derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

Beide middelen worden wegens hun verwevenheid samen behandeld.

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40, § 4, 1^e lid, 2^e van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de arbeidsovereenkomst die werd voorgelegd en die van bepaalde duur is, blijkt verstreken te zijn op 10 januari 2017. Verder heeft de gemachtigde opzoeken in de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gedaan op 22 februari 2017 en hieruit afgeleid dat verzoekster na de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst niet meer heeft gewerkt, zodat hij geconcludeerd heeft dat de moeder, en bijgevolg ook het minderjarige kind, heden niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel en dus niet voldoet aan de voorwaarden onder artikel 40, § 4, 1^e lid, 2^e van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. [...]”

Verzoekster is van oordeel dat de motivering substantieel in gebreke is gebleven, ondermaats en foutief is. Ze voert aan volledig in te staan voor de kosten van onderhoud en opvoeding van haar minderjarig kind. Ze stelt inmiddels vast tewerkgesteld te zijn in de vorm van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Ze voegt dit stuk bij haar verzoekschrift. Deze arbeidsovereenkomst dateert van 1 februari 2017 en ging ook in op diezelfde datum. Nu de bestreden beslissingen dateren van 6 maart 2017 en dus van na het in dienst treden van verzoekster, zouden zij op feitelijk onjuiste motieven steunen en bijgevolg zou de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn. Verder acht verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu de gemachtigde een grote onzorgvuldigheid zou begaan hebben. Ze wijst erop dat de gemachtigde opzoeken deed in de databank voor Sociale Zekerheid en daarin heeft vastgesteld dat verzoekster na haar initiële arbeidsovereenkomst niet meer zou gewerkt hebben. Ze acht het onbegrijpelijk hoe uit dit onderzoek kon blijken dat zij sedert 10 januari 2017 niet meer werkzaam is, terwijl zij sinds 1 februari 2017 als poetsvrouw in dienst is voor onbepaalde duur bij [...] BVBA. Tegelijk had de gemachtigde verzoekster op de hoogte moeten brengen van het feit dat zij volgens zijn gegevens niet meer tewerkgesteld was. Nu de beslissing dateert van 6 maart 2017 en verzoekster sedert 1 februari 2017 voltijds aan de slag is, had zij de foutieve voorstelling van de werkelijkheid kunnen rechtzetten en aan de gemachtigde de relevante stukken kunnen overmaken. Hierdoor zou de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden hebben.

Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de beslissing en kan bovendien enkel rekening gehouden worden met de stukken waarvan de gemachtigde kennis had op dat ogenblik (beoordeling *ex tunc*). Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald uit de gegevens van de inspectiediensten, met name de “Dolsis”-databank, die de gemachtigde heeft geraadpleegd op 22 februari 2017, blijkt dat geen enkele andere melding wordt gemaakt dan van de tewerkstelling bij I.R.N. BVBA van 10 januari 2016 tot 10 januari 2017. Tegelijk blijkt niet dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing zelf de zorgvuldigheid heeft gehad om de gemachtigde op de hoogte te brengen van haar nieuwe tewerkstelling sedert 1 februari 2017. De Raad

kan geen rekening houden met stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd, zeker nu verzoekster op deze motieven van de gemachtigde kon anticiperen. Ze was zich immers bewust van het feit dat zij bij haar aanvraag enkel een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur had voorgelegd die ging verstrijken op 10 januari 2017. Bijgevolg had zij kunnen voorzien dat de gemachtigde de beëindiging ervan zou vaststellen en kwam het haar in de eerste plaats toe hem van haar nieuwe tewerkstelling op de hoogte te brengen en spontaan de relevante stukken over te maken zodat hij ze in zijn beoordeling zou kunnen betrekken. Een eventuele onvolledigheid van de Dolsis-databank kan de gemachtigde niet ten kwade worden geduid. De gemachtigde kon bij zijn motivering geenszins rekening houden met de tewerkstelling van verzoekster sedert 1 februari 2017. De motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk nu de gemachtigde inderdaad niets anders kon dan vaststellen dat de tewerkstelling van bepaalde duur beëindigd was. Evenmin kan een gebrekkige, onduidelijke of dubbelzinnige motivering worden weerhouden.

Verzoekster kan steeds in het licht van een nieuwe aanvraag de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorleggen.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing

Het betoog aangaande het bevel tot terugbrenging beperkt zich tot de stelling dat nu de eerste bestreden beslissing ten onrechte zou genomen zijn, ook het bevel tot terugbrenging voorbarig zou zijn. Uit de bespreking *supra* blijkt dat niet is aangenomen dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte is genomen. De middelen werden ongegrond bevonden. Bijgevolg kan dit ook niet leiden tot de onrechtmatigheid van de tweede bestreden beslissing.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES